

Naziv originala:
Sara Shepard
FLAWLESS

Copyright © Alloy Entertainment and Sara Shepard, 2007
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-447-4

Najsladi osmesi kriju najmračnije tajne...

Bezgrešna

Sara Šepard

Slatke male lažljivice

* druga knjiga *

Prevela Marija Pavićević

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Za MDS i RNS

*

Oko za oko i svi ljudi oslepeše.

— GANDI

Kako je sve počelo

ma li u tvom komšiluku neki dečko koji je, ono, kao, najjuvnutije stvorenje na svetu? Kad si ispred svoje kuće i kreneš da poljubiš dečka za laku noć, primetićeš ga preko puta – *samo stoji i blene*. Ponekad se pojavi kad se raskokodačeš tračareći s najboljim drugaricama – što, kad bolje razmisliš, i nije ponekad, nego svaki dan. On je kao crna mačka koja te prati. Kad prođe pored tvoje kuće, pomisliš – *Dobiću keca na kontrolnom iz biologije*. Ako te čudno pogleda, dobro se čuvaj.

Svaki grad ima svog dečaka-dežurnog baksuza. U Rouzvudu je to Tobi Kavano.

„Mislim da joj treba još rumenila.“ Spenser Hejstings se nagnu i unese se u facu Emili Filds, jednoj od svojih najboljih drugarica. „Još joj se vide pege.“

„Imam neki *Klinikov* korektor.“ Alison Dilaurentis ustade i skoknu po svojoj plavi plišani neseser za šminku.

Emili poče da se zagleda u ogledalu koje je bilo naslonjeno na stočić Alisonine dnevne sobe. Posmatrala je jednu stranu lica, pa drugu i na kraju napućila ružičaste usne. „Mama bi me ubila da me vidi ovoliko nafrakanu.“

„Da, ali bismo te mi ubile da se nisi nafrakala, mala“, upozorila ju je Arija Montgomeri koja se, iz svojih sopstvenih arijanskih

razloga, mlatila po sobi u bledoroze brusu od angore koji je nedavno isplela.

„Da, Em, stvarno izgledaš strava“, složila se Hana Marin. Hana je sedela u turskom sedu na podu i non-stop se gledala pozadi da vidi da joj nije guza slučajno izvirila iz plitkih, malčice preuskih *blu kalt* farmerica.

Bio je april, petak večer, kada su se Arija, Emili, Spenser i Hana okupile kod Ali i rešile da prespavaju kod nje, kako to devojčice obično rade u šestom razredu. Šminkale su jedna drugu stavljajući pri tom tone šminke, grickale kiselo-slani čips i uzgred gledale *Kribs* na MTV-ju na Alinom TV-u sa ravnim ekranom. Te večeri je bio još veći haos jer su rasprostrle svoju odeću po tepihu, pošto su rešile da razmene krpice koje će da nose do kraja te školske godine.

Spenser uze jedan limunžuti džemper na kopčanje od kašmira i prisloni uz sebe.

„Uzmi ga“, rekla joj je Ali. „Baš ti slatko stoji.“

Hana je navukla Alinu plišanu suknju, okrenula se prema njoj i zauzela pozu. „Šta kažeš, a? 'Oće da se sviđa Šonu?“

Ali frknu i zavrljači jastuk na nju. Još od septembra, kad su počele da se druže, Hana usta nije zaklapala o tome koliko *luuudi* za Šonom Akardom, dečkom koji je bio s njima u odeljenju u školi Rouzvud Dej, u koju su sve išle još od obdaništa. Kad su bili peti razred, Šon je bio tek tamo neki mali pegavi klinja iz odeljenja, ali je preko leta porastao pet-šest centimetara i nije više bio onako bebasto bucmast i od tad je skoro svaka devojčica htela da ga cmokne.

Neverovatno koliko neko može da se promeni za godinu dana.

Sve devojčice – sem Ali – bile su potpuno svesne *toga*. Prošle godine one su bile, eto, samo *tamo neke klinke iz škole*. Spenser je bila ekstra štreberka, jedna od onih što sede u prvoj klupi i ne spuštaju dva prsta jer znaju odgovor na svako pitanje. Arija je pomalo bila frik – smišljala je plesne koreografije umesto da igra fucu kao svi ostali. Emili je bila stidljiva devojčica, učestvovala je na državnim takmičenjima u plivanju i u suštini je bila strava – samo kad je bolje

upoznaš. A Hana... Hana je možda bila smotana i trapava, ali bi od korice do korice proučila svako izdanje *Voga* i *Voga za tinejdžere* i s vremena na vreme bi istrtiljala nešto o modi, onako uzgred, za šta niko drugi nije znao.

Sve one su bile specifične na svoj način, naravno, ali su živele u Rouzvudu, u Pensilvaniji, u jednom predgrađu na trideset kilometara od Filadelfije, a u Rouzvudu je *sve* bilo specifično. Cveće je lepše mirisalo, voda je imala lepši ukus, kuće su stvarno bile ogromne. Ljudi su kroz šalu govorili da u Rouzvudu veverice probdiju noć skupljajući otpatke i čupajući zalutale maslačke iz sastava na trotoarima, samo da bi Rouzvud izgledao savršeno svojim zahtevnim stanovnicima. U mestu gde je sve izgledalo apsolutno besprekorno teško da je neko mogao da se ističe.

Međutim, Ali se ipak nekako isticala. Njena duga plava kosa, srcasto lice i krupne plave oči su svakog ostavljale bez daha bacajući sve ostale devojke u zasenak. Kad ih je Ali okupila u drugarski klan – ponekad je izgledalo kao da ih je *otkrila* – ove devojčice su definitivno postale mnogo više od tamo nekih klinki iz škole. Kao da su sve odjednom dobile propusnicu za sve što su htele da rade, čak i za stvari za koje se ranije ni za živu glavu ne bi usudile da čine. Na primer, sada su se, kad ujutru stignu busom u školu, presvlačile u kratke suknje u ženskom ve-ceu. Ili su slale dečacima ljubavne poruke sa otiskom poljupca od karmina. Ili su išle niz školski hodnik neustrašivo jedna pored druge ne obazirući se na luzere.

Ali dohvati tubicu ljubičastog sjaja za usne i namaza ga u debelom sloju preko usana. „Na koga vam ličim?“ Devojčice su se pokidale od smeha – Ali je imitirala Imodžen Smit, devojčicu iz njihovog odeljenja koja je bila malo previše zaljubljena u svoj *nars* sjaj.

„Ne, ne, ne, čekajte.“ Spenser je napućila usne koje su imale oblik lûka i dodala Ali jastuk. „Stavi ga ispod majice.“

„To, brate.“ Ali je nagurala jastuk pod svoju roze polo majicu, pa su se toliko smejele da se na kraju uhvatiše za stomake od smeha.

Neko je pustio buvu da je Imodžen sa Džefrijem Klajnom, koji je druga godina srednje, otišla sve do kraja i da je ostala trudna.

„E, stvarno ste odvratne.“ Emili je pocrvenela. Ona je bila najfinija u toj grupici, možda zbog toga što su joj roditelji bili ekstra strogi – po njihovom mišljenju, sve što je zabavno je bezbožništvo.

„Pa, što, Em?“ Ali je uhvatila Emili podruku. „Pa, Imodžen je debela kô prase – verovatno i *jeste* trudna.“

Devojčice su se opet zasmejale, mada ne baš od srca kao malo pre. Ali je dobro umela da namiriše nečiju slabost. Pa čak i da je bila u pravu za Imodžen, devojčice su se ponekad pitale da li i *njih* tako ogovara kad nisu tu. Ponekad stvarno nisu mogle da znaju.

Ponovo su počele da pregledaju donetu odeću. Arija se zaljubila u jednu Spenserinu ultraklasičnu *fred peri* haljinu. Emili je navukla jednu mini suknju od teksasa preko mršavih nogu i svaku od njih pitala da li je mnogo kratka. Ali je za Hanine farmerke marke *džo* rekla da su previše zvonaste i skinula ih, pri čemu su joj se videle bebiroze muške gaćice od velura. Dok je prolazila pored prozora da bi pustila muziku, stala je kao ukopana.

„O, bože!“ vrisnula je i otrčala iza kauča presvučenog crnim somotom.

Devojke su se odmah sjatile. Pored prozora je stajao Tobi Kavano. *Samo je stajao tamo i blenuo u njih*. Bulji čovek i ne mrda.

„Bljak, bljak, bljak!“ Arija je pokrila grudi – već je bila skinula Spenserinu haljinu i ostala samo u onom pletenom brusu. Spenser, koja je jedina bila obučena, pritrča prozoru. „Marš tamo, perverz-njaku bolesni!“ doviknula mu je. Tobi se nakezio, a zatim se okrenuo i otrčao.

Kada vidi Tobija, većina ljudi pređe na drugu stranu ulice. Bio je sav bleđ, visok, mršav, godinu dana stariji od njih, i stalno se smucio sam po komšiluku, kao da svakog živog špijunira. Za njega se priča da ga je neko video da je poljubio svog psa, i to francuski. Da je toliko dobar plivač zato što ima škrge umesto pluća. Da svake noći spava u kovčegu u kućici na drvetu u zadnjem delu dvorišta.

Tobi je govorio samo sa jednom osobom: sa svojom polusestrom Dženom, koja je bila s njima u odeljenju. Džena je takođe bila beznađežni debil, mada je bila mnogo manje uvrnuta – bar je umela da sastavi cele rečenice. A i bila je lepa na neki dosadan način – imala je gustu crnu kosu, krupne, pametne zelene oči i napućene crvene usne.

„Osećam se kao da su me *silovali*.“ Arija se čitavim, inače prirodno mršavim telom, stresla kao da je sva prekrivena ešerihijom koli. Upravo su o njoj učili iz biologije. „Kako se uopšte usuđuje da nas plaši?“

Alino lice je plamtelo od besa. „Ima da mu vratimo.“

„Kako?“ Hana razrogači svoje svetlobraon oči.

Ali je razmišljala nekoliko časaka. „Ima da mu vratimo istom merom.“

Ono što treba da urade, kako im je objasnila, jeste da uplaše Tobija. Kad se ne šunja po komšiluku špijunirajući ljude, dvesta posto je u svojoj kućici na drvetu. Kako ustane, svaki živi sekund provede tamo igrajući se na *gejm boju* ili, ko zna, konstruišući nekog džinovskog robota koji bi u nuklearnoj eksploziji razneo Rouzvud Dej. Ali, pošto je kućica na drvetu, očigledno, kako joj i samo ime kaže, na drvetu – a i zato što je Tobii uvlačio merdevine od konopaca unutra da mu niko ne bi upao – ne mogu samo da provire i dreknu: *BAU!* „Zato nam treba vatromet. Na sreću, tačno znamo gde ćemo da ga nađemo“, naceri se Ali.

Tobi je bio opsednut vatrometom; imao je zalihu raketa u bocama u podnožju drveta i često ih je palio tako da izlete kroz prozor na krovu kućice. „Odšunjamo se tamo, ukrademo mu jednu i zapalimo je pored njegovog prozora“, objasnila je Ali. „Ima skroz da napuni gaće.“

Devojčice su pogledale prema kući Kavanovih koja se nalazila preko puta. Svetla u ulici su uglavnom bila pogašena, iako nije bilo baš nešto mnogo kasno – tek je bilo pola jedanaest. „Pa, ne znam baš“, rekla je Spenser.

„Da“, složila se Arija. „A šta ako nešto krene naopako?“

Ali je uzdahnula s nestrpljenjem. „Aaajde, narode.“

Sve su ćutale. Tada je Hana pročistila grlo. „Meni zvuči okej.“

„Pa, dobro, 'ajde“, konačno je popustila i Spenser. Emili i Arija slegnuše ramenima u znak odobravanja.

Ali je pljesnula rukama i pokazala prema kauču koji je stajao pored prozora. „Ja ću to da uradim. Vi me gledajte odavde.“

Devojčice su pohrlile prema velikom izbočenom prozoru da gledaju kako Ali juri preko ulice. Tobijeva kuća se nalazila na čošku, preko puta kuće Dilaurentisovih i bila je sagrađena u onom istom impresivnom viktorijanskom stilu, ali ni Alina ni Tobijeva kuća nisu bile toliko velike kao Spenserina porodična farma, koja se graničila sa zadnjim delom Alinog dvorišta. Na imanju Hejstingsovih nalazile su se vetrenjače, osam spavaćih soba, zasebno izgrađena garaža projektovana za pet automobila, bazen ograđen kamenom i ambar kao posebna zgrada.

Ali je pretrčala do dvorišta Kavanovih i prišunjala se Tobijevoj kućici na drvetu. Kućica je dobrim delom bila zaklonjena brestovima i borovima, ali ju je ulična svetlost dovoljno osvetljavala da joj se barem obris vidi. Samo minut kasnije bile su prilično sigurne da vide Ali kako u rukama drži kupastu raketu za vatromet i kako se izmiče na oko pet metara, taman toliko da kroz treperavu plavičastu svetlost koja je dopirala s prozora može da nazre šta se dešava unutra.

„Šta mislite, da l' će stvarno to da uradi?“ prošaputa Emili. Neka kola su prošla, pri tom osvetlivši Tobijevu kuću.

„Ma, jok“, reče Spenser nervozno se poigravajući dijamantskim mindušicama koje su joj roditelji kupili jer je na poslednjem tromesečju imala sve same petice. „Folira se.“

Arija je stavila vrh jedne svoje crne kike u usta. „Ma, sto posto.“

„A kako da znamo da li je Tobi uopšte unutra?“ upitala je Hana.

Nastupila je tišina u kojoj je napetost mogla da se opipa. Učestvovala su one u mnogim Alinim spletkama, ali je sve to bilo bezazleno

– kao, na primer, to što se ponekad ušunjaju u *Fermata spa centar* i uživaju u toploj kupki sa mirišljavom soli, a da prethodno nisu imale zakazan termin, ili to što ponekad sipaju malo crne farbe za kosu u šampon Spenserine sestre, ili što šalju lažne tajne poruke od obožavaoca tupavoj Moni Vanderval iz odeljenja, a potpišu se kao direktor Eplton. Ipak, zbog ovoga su se sve one osećale pomalo... nelagodno.

Buuuum!

Emili i Arija poskočiše. Spenser i Hana su stajale lica priljubljenih uz prozor. I dalje je bilo mračno preko puta. Jarka svetlost za bleštala je kroz prozor kućice na drvetu i to je bilo sve.

Hana je gledala kroz trepavice. „Možda ono uopšte nije bila raketa za vatromet.“

„Pa, šta bi drugo moglo da bude?“ uzvratila na to Spenser sarkastično. „Jok, nego je pištolj!“

U tom trenutku je nemački ovčar Kavanovih počeo da laje. Devojčice su se uhvatile za ruke. Svetlo s bočne strane kuće se upalilo. Začuli su se povici, a onda je gospodin Kavano izbio na bočna vrata. Sasvim iznenada, plameni jezici počeli su da palacaju kroz prozor kućice na drvetu. Požar je počeo da se širi. Bilo je kao u onom filmu koji su roditelji terali Emili da gleda svake godine na Božić. A onda su počele da zavijaju sirene.

Arija je pogledala u ove dve. „Šta je ovo, čoveče?“

„Mislite da je...?“ prošaputala je Spenser.

„A šta ako je Ali...“, izusti Hana.

„Narode.“ Glas je dopirao odnekud iza njih. Ali je stajala u velikom dovratku. Držala je ruke pripijene uz telo i bila je bleđa kao smrt – nikada je nisu videle tako bleđu.

„Šta se desilo?“ upitale su sve uglas.

Ali je izgledala zabrinuto. „Nemam pojma. Ali nisam ja kriva.“

Zvuk sirene se čuo sve jače i jače... sve dok se na prilaznu stazu Kavanovih nisu parkirala kola hitne pomoći koja su i dalje zavijala.

Iz njih iskočiše bolničari i pojuriše u kućicu na drvetu. Spustili su merdevine od konopaca.

„Šta se desilo, Ali?“ Spenser se okrenula i pošla prema vratima. „Pa, što nam ne kažeš šta se desilo.“

Ali je krenula za njom. „Nemoj, Spens.“

Hana i Arija su se pogledale; bile su previše uplašene da bi i one pošle za njima. Neko je mogao da ih vidi.

Spenser je čučnula iza žbuna i pogledala preko ulice. Imala je šta i da vidi – na mestu gde je nekad bio prozor na Tobijevoj kućici zjapila je grozna rupčaga po čijim ivicama su ostali da strše delovi raznetog drveta. Osetila je kako joj se neko prikrada s leđa. „Ja sam.“ Bila je to Ali.

„Šta...“, započe Spenser; međutim, i pre nego što je uspela da završi rečenicu, jedan bolničar počeo da se spušta niz merdevine i, što je još strašnije, nosio je nekog u naručju. Da nije Tobi *povređen*? Da nije... *mrtav*?

Sve devojčice, i one unutra i ove napolju, nagnule su se da bolje vide. Srca su počela da im lupaju brže. A onda, na jedan tren kao da su stala.

To nije bio Tobi. Bila je to Džena.

Nekoliko minuta kasnije Ali i Spenser su se vratile unutra. Ali im je ispričala šta se sve izdešavalo sa skoro jezivom smirenošću: raketica je proletela kroz prozor i zabola se pravo u Dženu. Niko nije video da ju je ona zapalila, tako da ne treba da brinu dokle god drže jezik za zubima. To je, na kraju krajeva, Tobijeva raketica. Ako policajci budu svalili krivicu na nekog, to će biti on.

Čitave noći su plakale, grlile se, padale u san i budile se. Spenser je bila toliko prestravljena da se samo sklupčala i bez reči lupkala po daljinskom prebacujući s kanala na kanal, od *Kartun networka*, preko *Animal planeta* do *E!* kanala. Kada su sutradan poustajale, vest se proširila po celom komšiluku: neko je priznao.

Tobi.

Devojčice su mislile da je šala, ali su lokalne novine potvrdile da je Tobi priznao da se igrao sa upaljenom raketom za vatromet u svojoj kućici na drvetu i da je jedna slučajno eksplodirala i poletela njegovoj sestri pravo u lice... od čega je *oslepela*. Ali im je naglas čitala dok su sve zajedno sedele za njenim kuhinjskim stolom, držeći se za ruke. Znale su da više ne moraju da brinu, samo što su... ipak znale šta je prava istina.

Onih nekoliko dana koliko je bila u bolnici, Džena je bila histerična – i zbunjena. Svi su je pitali šta se stvarno desilo, ali izgleda da se nije sećala. Govorila je da ne može da se seti ni bilo čega što se desilo neposredno pre nesreće. Lekari su rekli da je verovatno u pitanju posttraumatski stres.

U Rouzvud Deju je u Dženinu čast održan skup na temu opreza pri igranju raketama za vatromet, posle koga su organizovali žurku i prodaju kolača u dobrotvorne svrhe. Devojčice su u tome učestvovala malo i previše revnosno, pogotovo Spenser, ali su se, naravno, pretvarale da ništa ne znaju o tome šta se desilo. Kad bi ih neko pitao, rekle bi da je Džena skroz fina i da su se s njom baš dosta družile. Mnoge devojčice koje u životu nisu progovorile sa Dženom govorile su to isto. Što se same Džene tiče, nikada se više nije vratila u Rouzvud Dej. Otišla je u specijalnu školu za slepe u Filadelfiji i od te noći niko je više nije video.

Loše stvari koje bi se desile u Rouzvudu bi obično bile fino zataškane, tako da ni slučaj s Tobijem nije bio izuzetak. Do kraja godine nastavu je pohađao kod kuće. Leto je polako prolazilo, a kad je počela nova školska godina, Tobi je otišao u popravni dom u Mejnu. Otišao je jednog sunčanog dana sredinom avgusta bez ikakve pompe. Otac ga je odvezao na železničku stanicu, odakle je vozom sam otputovao na aerodrom. Devojčice su posmatrale kako njegova porodica ruši kućicu na drvetu tog popodneva. Izgledalo je kao da žele da izbrišu svaki trag koji ukazuje da je Tobi ikad postojao.

Dva dana nakon Tobijevog odlaska, Alini roditelji su odveli devojčice na planinu Pokono na kampovanje. Njih pet su se pentrale po stenju, išle na splavarenje i sunčale se na obali jezera. Noću, kad bi ih razgovor naveo na Tobija i Dženu – što se tog leta često dešavalo – Ali bi ih podsetila da *nikome nikada* ne smeju ništa da kažu ni za živu glavu. Da treba da čuvaju tajnu zauvek... i zbog toga će njihovo prijateljstvo da bude još jače i trajaće do u večnost. Te noći, kada su se zatvorile u šator, u džemperima od kašmira, s kapuljačama na glavi, Ali je svakoj poklonila po jednu narukvicu pletenu od konaca jarkih boja kao simbol njihovog saveza. Vezala je narukvicu svakoj oko ruke i rekla im da ponavljaju za njom: „Obećavam da nikome neću reći dokle god sam živa.“

Išle su ukруг, prvo Spenser, pa Hana, pa Emili, pa Arija, i sve su morale to da ponove. Ali je na kraju vezala sebi narukvicu. „Dokle god sam živa“, prošaputala je kad je vezala čvor, ruku sklopljenih na grudima. Čvrsto su stegle ruke. Uprkos čitavoj toj situaciji koja je bila užasna, bile su srećne što imaju jedna drugu.

Devojčice su nosile svoje narukvice na svim mogućim okupljanjima, na ekskurzijama do Vašingtona i Kolonijalnog Vilijamsburga tokom prolećnog raspusta – ili, kada je Spenser u pitanju, na Bermudskim ostrvima – na napornim treninzima hokeja s kojih bi se vraćale mokre od znoja, pa čak i kad ih uhvati grip i kad su skroz slinave. Ali se uvek trudila da njena narukvica bude najčistija, kao da bi zbog prljavštine njena svrha izbledela. Ponekad bi se uhvatile za narukvicu i prošaputale: „Dokle god sam živa“ da bi se podsetile koliko su bliske i koliko znače jedna drugoj. To im je postao kodeks; sve one su znale šta to podrazumeva. U stvari, Ali je to rekla skoro godinu dana kasnije, poslednjeg dana sedmog razreda, kada su početkom leta devojčice počele da spavaju jedne kod drugih. Niko nije ni pretpostavljao da će u roku od nekoliko kratkih sati Ali nestati.

Niti da će to biti dan njene smrti.

1.

A mislile smo da smo drugarice

Spenser Hejstings je stajala na žutozelenoj travi ispred Rouzvudske opatije sa svoje tri bivše najbolje drugarice – Hanom Marin, Arijom Montgomeri i Emili Filds. Devojčice su prestale da se druže još pre više od tri godine, ubrzo posle misterioznog nestanka Alison Dilaurentis, ali su se tog dana ponovo okupile da prisustvuju Alinoj sahrani. Dva dana pre toga, radnici na gradilištu su pronašli Alino telo ispod jedne betonske grede iza mesta na kom je nekad bila njena kuća.

Spenser je ponovo pročitala poruku koja joj je upravo stigla na *sajdkik*.

Još sam ovde, kučke. I sve znam. – A.

„O, bože“, prošaputala je Hana. Na ekranu njenog crnog *blekberija* bile su ispisane iste reči. Kao i na Arijinom *treu* i na Emilinoj *nokiji*. Tokom prethodne nedelje svakoj od njih su stizali mejlovi, poruke na telefonu i na *mesindžeru* od nekoga ko se potpisivao kao A. Poruke su se uglavnom odnosile na ono što se dešavalo dok su bile sedmi razred, na godinu kad je Ali nestala, ali su se u njima takođe spominjale i nove tajne... stvari koje su se *sada* dešavale.

Spenser je mislila da je taj što se potpisuje sa A možda Alison – da se nekako vratila – ali sada to nikako nije moglo da bude, zar ne? Alino telo je istrulilo pod betonom. Ona je... odavno, odavno... mrtva.

„Šta mislite, je l' ovo ima veze sa... Dženom?“ prošaputa Arija prešavši rukom preko košcate brade.

Spenser je ćušnula svoj telefon natrag u *kejt spejd* torbu od tvida. „Ne bi trebalo ovde da pričamo o tome. Neko bi mogao da nas čuje.“ Nervozno je bacila pogled na stepenice opatije, na kojima su nekoliko trenutaka pre toga stajali Tobi i Džena Kavano. Spenser nije videla Tobija još otkad je Ali nestala, a Dženu je poslednji put videla one noći kada se dogodila nesreća, dok ju je bolničar onesvešćenu nosio u naručju niz merdevine.

„Hoćemo na ljuljaške?“ prošaputa Arija, pri čemu su sve znale da misli na igralište osnovne škole Rouzvud Dej. To je bilo njihovo nekadašnje omiljeno mesto za sastajanje.

„Savršeno“, rekla je Spenser gurajući se kroz gomilu ožalošćene rodbine. „Naći ćemo se tamo.“

Bilo je kasno popodne predivnog jesenjeg dana. Nebo je bilo kristalno čisto. U vazduhu se osećao miris jabuka i nagorelog drveta. Vazdušni balon je lagano plovio iznad njih. Dan je bio kao stvoren za sahranu jedne od najlepših devojčica u Rouzvudu.

Sve znam.

Spenser prođe jeza pri samoj pomisli. Mora da se neko samo folira. Ko god da je taj A, nema šanse da zna *sve*. Bar ne za *ono* o Dženi... i sigurno ne za tajnu koju su znale samo Spenser i Ali. One noći kada se Dženi dogodila nesreća, Spenser je bila svedok nečemu za šta njene drugarice nisu znale, ali ju je Ali nagovorila da to ostane tajna i da to ne kaže čak nijednoj od ove tri. Spenser je stvarno želela da im kaže, ali pošto nije mogla, potisnula je to i pretvarala se da se uopšte nije ni dogodilo.

Međutim... ipak jeste.

Te prohladne, prolećne aprilske noći u šestom razredu, neposredno posle eksplozije rakete vatrometa u kućici na drvetu, Spenser

je istrčala napolje. U vazduhu se osećao miris zapaljene kose. Videla je kako bolničari iznose Dženu iz kućice i spuštaju je niz klimave merdevine od konopaca.

Ali je stajala pored nje. „Samo mi reci – jesi li to uradila namerno?“ strogo je upitala Spenser, sva užasnuta.

„Nisam!“ Ali je zgrabila Spenser za ruku. „To je bilo...”

Spenser je godinama pokušavala da zaboravi ono što se posle toga desilo: Tobi Kavano je dotrčao pravo kod njih. Kosa mu je bila zamršena i slepljena, a njegovo lice, koje je oduvek bilo mrtvački bledo, sad se zajapurilo. Stao je pravo pred Ali.

„*Video sam te*“, Tobi je bio toliko besan da se tresao. Pogledao je prema svojoj prilaznoj stazi, gde su se parkirala policijska kola. „Ima sve da im kažem.“

Spenser je premrla od straha. Vrata ambulantnih kola su se uz tresak zatvorila i krenula odnoseći sa sobom i zvuk sirena. Ali je bila smirena. „Aha, ali i ja sam videla *tebe*, Tobi“, rekla je. „A ako ti kažeš, i ja ću da kažem, da znaš. I to prvo tvojim *roditeljima*.“

Tobi je ustuknuo. „Nemoj, molim te.“

„E, *oču*“, uzvratila je Ali. Iako je bila visoka samo 1,58 m, iznenada je delovalo da je mnogo viša. „*Ti* si zapalio vatromet. Ti si povredio svoju sestru.“

Spenser ju je zgrabila za ruku. Nije mogla da poveruje šta to Ali pokušava da uradi. Međutim, Ali je stresla njenu ruku sa sebe.

„Polusestru“, promrmljao je Tobi skoro nečujno. Bacio je pogled prema kućici na drvetu, a onda prema drugom kraju ulice. Još jedna policijska kola su se polako približavala kući Kavanovih. „Srediću te ja“, zarežao je na Ali. „Videćeš ti svog boga.“

Onda se izgubio nekud.

Spenser je zgrabila Ali za ruku. „Šta ćemo da radimo?“

„Ništa“, rekla je Ali skoro veselo. „Sve je okej.“

„Alison...“, Spenser je treptala ne verujući svojim ušima. „Zar ga nisi čula? Rekao je da je video šta si uradila. Ima da ode odmah i da nas sve odruka.“

„Ne bih baš rekla.“ Ali se smeškala. „Neće zato što ja znam šta je *on* radio.“ A onda se nagnula ka Spenser i šapatom joj ispričala šta je videla Tobija da radi. To je bilo nešto tako odvratno da je Ali zaboravila da drži upaljenu raketu dok joj nije izletela iz ruku i proletela pravo kroz prozor kućice.

Ali je naterala Spenser da obeća da neće ostalima ništa da kaže i upozorila je da će, ako im *bude rekla*, već smisliti neki način da ona – i isključivo ona, Spenser – bude žrtveno jagnje. Užasnuta samom pomisli na to šta bi Ali mogla da uradi, Spenser je držala jezik za zubima. Brinula je da Džena slučajno ne kaže nešto – Džena se sigurno seća da to nije Tobi uradio – međutim, Džena je bila zbunjena i još u šoku... ona je rekla da se apsolutno ničega ne seća u vezi sa tom noći.

Međutim, godinu dana kasnije, Ali je nestala.

Policija je ispitivala svakog živog, uključujući i Spenser, a nju su pitali da li postoji neko ko bi želeo da naudi Ali. *Tobi*, Spenser je momentalno palo na pamet. Nije mogla da zaboravi onaj trenutak kada je rekao: *Srediću te ja*. Samo što je bila svesna da ako pomene Tobija, onda mora da ispriča policajcima pravu istinu o Dženinoj nesreći – za šta je jednim dobrim delom bila odgovorna. Između ostalog, i zato što je znala istinu sve vreme i nikome nije rekla. To bi takođe značilo da svojim drugaricama mora da oda tajnu koju je čuvala više od godinu dana. Tako da je rešila da ništa ne kaže.

Spenser je zapalila još jednu cigaretu marke *parlament* i izašla s parkinga Rouzvudske opatije. *Eto, vidiš*. A je napisao da sve zna, ali to nema šanse. Sem ako A nije Tobi Kavano... Ali, to nema nikakvog smisla. Poruke koje je taj A poslao Spenser odnosile su se na tajnu koju je znala samo Ali: kada su bile sedmi razred, Spenser je poljubila Ijana, dečka svoje sestre Melise. Spenser se poverila Ali šta je uradila – ali nikom drugom. A taj A je isto znao i za Rena, sada već bivšeg dečka njene sestre, koga je prošle nedelje Spenser i više nego poljubila.